

# **ELIXIR**

**en novell av**

**Joel Karlsson**

**Du måste se det för att tro det. Du måste uppleva det för att acceptera det.**

Jag är förbannad och trött. Min flickvän har stuckit med en yngre kille. Ändå undrar jag varför det förvånar mig. Hon har alltid haft en räv bakom örat.

Fransmannen hon träffat ska se ut som en grekisk gud. En Adonis med silkeslen röst och med adjektiv som kan få fåglar tama. Likväl var det inte uppbrottet i sig som blev droppen som fick bågaren att rinna över. Det var när hon sade att han var välutrustad. Prata om att ha bitit huvudet av skammen? Att han hade en giffel innanför brallan kunde hon väl ha besparat mig. Hon sade att förälskelsen inte var planerad utan slog till som en blixtnedslag från en klar himmel. Knappast något jag tror på. Men även om det är ett litet korn av sanning gör man inte så. I en relation måste man vara ståndaktig för annalkande frestelser. I ögonblicket visste jag inte vad jag skulle svara henne. I stället gick allt överstyr och jag tappade fattningen.

Jag har aldrig haft kontroll över mina känslor. Jag har heller aldrig brytt mig om andra. Dessutom är jag ett sjunkande skepp. Jag ser numera ut som ett russin i fejsset. Tillika börjar jag bli tunnhårig. Och detta vid 36 års ålder. Snart är hästsvansen ett minne blott och jag kommer att se ut som Lasse Kronér.

Jag svär för mig själv där jag går på de snötäckta trottoarerna. Om fyra år ska jag nolla igen. Jag fattar inte var tiden blir av. Dessutom börjar mitt minne att svikta.

Jag vill inte på något vis påstå att jag är en begåvning, har aldrig varit, varken i det civila eller i arbetslivet. Att kläcka idéer under kontorstid har aldrig inträffat – Tenzingpriset ligger fjärran bort. Jag har i alla fall alltid kommit ihåg saker – samtliga bestick har funnits i lådan.

Jag har också alltid sett hygglig ut och haft ett jobb att gå till men nu har allt skitit sig. Förra månaden pladdrade chefen om att de skulle skära ner. Och vad som gäller är sist in

först ut. Eller så blir det avsked på grått papper – chefen har aldrig gillat mig. Eller är det bara så att företaget håller på att gå i putten?

Klockan närmar sig fem. Det är januarimånad. De har pratat om en köldknäpp, ingalunda någon överdrift eftersom det är kallt som i en frys – kylan går genom märg och ben. Dessutom är det mörkt som i ett kolschakt. En urtrist period väntar. Men jag är tvungen att ta mig igenom den. Det finns inga slantar till en vända på Kanarieholmarna.

Jag har precis tagit en korb med bröd och är nu på väg till frisören, inte min egen – den har jag fått prisge efter att ha fått beskedet av chefen. Det här är en arab som snittar femtio kronor per klippning. Min vän har sagt att saracenen klipper gudomligt – som om det var profeten själv som sadlat om till barberare.

Jag drar upp kragen på poplinrocken och lämnar Møllevångstorget för att ta sikte på frisörsalongen.

Jag knycklar ihop servetten och stoppar den i fickan. Jag tändar en cigarett och drar på munnen när jag ser alla påbyltade. De ser ut som pingviner där de går.

Jag känner hur dåsigheten börja träda in – armar och ben börjar bli blytung. Men envetet fortsätter jag att gå. Jag skakar på huvudet när jag tänker på vad Lotta vräkte ur sig. Att jag är rasist. Jag förstår inte var hon har fått det ifrån. Jag om någon älskar invandrare. De är inte lika lättleda som svenskarna.

Lotta sade att hon tröttnat på mig. Att vi inte kom någonvart i relationen. Lotta är 34, vill ha barn, Volvo och radhus, men det enda jag kunde erbjuda henne var en mossig Skoda och en pekines. En hund som numera är död eftersom grannen backade över den en disig morgon i höstas.

\*

Frisörsalongen ligger på en av Malmös minsta gator, Iwögatan. Jag läser på skylten: Frisör Abd al hakim. Genom skyltfönstret ser jag en man som sopar där inne. Med konsilians knuffar jag upp dörren med skuldran.

”Välkommen”, säger mannen och ställer sopkvasten mot väggen.

”Tack”, säger jag och hänger av mig.

Jag sätter mig ner och drar till mig en tidskrift som ligger på sidobordet. Ett bord som liknar en piedestal av något slag.

Jag sveper med blicken. Väggarna är fyllda med affischer, bilder av minareter och moskéer.

”Har du varit här förut?”

”Nej”, säger jag.

”Jag heter Abd al hakim.”

”Jonny.”

”Varsågod, Jonny”, säger han och gör en handrörelse att jag ska ta plats i frisörstolen.

”Tycker du om whiskey?”

Jag lägger tidskriften på bordet.

”Ja, det händer att jag dricker whiskey”, säger jag och förstår att jag luktar en hel del efter att ha druckit en halv flaska.

Jag sätter mig i stolen och Abd al hakim sveper det brokiga förklädet om mig.

”Har du skurit dig?” säger han och pekar på min hand.

”Nej”, säger jag. ”Det är bara ketchup.”

”Hur vill du ha ditt hår?”

”Som Brad Pitt i *Höstlegender*.”

Abd al hakim skrattar.

”Det är en bra film.”

Trots att jag inte sett den nickar jag – det var Lottas favoritfilm. Hon älskade Pitt. Nu i efterhand förstår jag att hon älskade både med och utan Brad.

”Kan du göra något?” undrar jag och tittar på spegelns listverk där det på vardera sidan hänger radband.

”Det finns mycket hår, men bara lite där bak.”

Ord jag tidigare hört. Inte minst från Lotta.

”Hur gammal är du?”

”Gissa?” säger jag och känner hur det rycker i mina ögonlock och hur tunga de håller på att bli.

”40.”

”Ser jag så gammal ut?”

Abd al hakim svarar inte.

”Du ska veta att jag skulle ha gett allt för att se ut som 20 igen”, fortsätter jag.

Abd al hakim skrattar.

”Vissa kan vara både 40 och 50 och ändå se ut som 25”, tillägger jag.

”Det är sant”, säger Abd al hakim och gör en uppgiven gest med armarna. ”Hur gammal är du?”

”Jag är 36 men har redan börjat glömma saker. Ibland nycklarna, plånboken eller mobilen.”

Abd al hakim skrattar igen.

”Jag har något som kan göra dig ung på nytt.”

”Ja, tack”, säger jag.

”Men du vet att allt har ett pris?” säger Abd al hakim och blir allvarlig.

”Om jag vet”, säger jag och tänker på Lotta samtidigt som jag känner att jag håller på att förlora medvetandet.

Abd al hakim lägger saxen och försvinner in bakom det solkiga och mångfärgade draperiet.

\*

Jag öppnar ögonen och möts av ett väggur som hänger bredvid en bild av något tempel i Mecka vid namn Kaba. En klocka och en bild som jag har för mig inte hängde där tidigare. Hur länge jag har suttit här vet jag inte men det känns som om det var en evighet sedan Abd al hakim försvann in bakom draperiet. Kanske ligger han där bak och förrättar bön?

Jag känner mig helt kraftlös men lyckas greppa en tidning från facket.

Återigen kan jag höra Lottas ord ringa i öronen. Hon skräder inte orden. Jag är en loser. En parasit. En sorglös person.

”Varsågod.”

Abd al hakim är tillbaka och framför mig står en rykande kopp av någonting.

”Vad är det för något?” säger jag, tappar tidskriften och känner hur lealös jag är i armar och ben.

”Drick”, säger Abd al hakim, böjer sig ner och tar upp veckotidningen.

”Är det arabiskt te?” mumlar jag.

Abd al hakim blir allvarsam.

”Du ville ha något som gör dig ung igen. Något som ger dig tillbaka livet.”

Jag ler, men Abd al hakim verkar inte vara det minsta road.

”Okej”, säger jag knappt hörbart, fattar örat på koppen och med mina sista krafter för jag koppen till munnen.

”Men ännu en gång: Allt har ett pris”, säger Abd al hakim. ”Ingenting är gratis.”

\*

Jag är hemma och klockan har blivit halv sju. Jag är nöjd med klippningen, men teet smakade vedervärdigt. Abd al hakim menade att jag var tvungen att dricka upp allt för att det skulle ha någon verkan.



Jag tar fjärrkontrollen och sjunker ner i soffan. Det är fredag kväll och det känns som om jag inte har några planer längre. Jag är lika ensam som det första pubeshåret.

Jag trycker, och textteves tablå rullas upp. Inga bra filmer? Förmodligen inte. Jag har endast fem kanaler.

Jag tar mig för pannan. Kraften och energin är tillbaka men jag har en djävulsk huvudvärk.

Jag lägger fjärrkontrollen på bordet bredvid strykjärnet och går ut i badrummet för att se om jag har fler Ipren. På handfatet står en tom whiskybutelj och på golvet ligger en valiumburk.

Jag lyfter ut Iprenasken ur badrumsskåpet.

Ur sista kartan trycker jag ut två.

Jag tar muggen, stänger skåpet och rycker till. Dra mig baklänges! I spegeln ser det ut som om jag är tio år yngre.

Jag ställer muggen på handfatet och tänder badrumsskåpets belysning. Jag drar handen över ena kinden. Kinden känns slät som en gummistövel och rynkorna i pannan är borta. Jag känner hur hjärtat börjar slå fortare.

Jag tar fickspeglarna och går ut i köket. Ett kök som har dubbla lysrör i taket och ett sken som är skarpt att man kan se varenda por i huden.

Jag tar en stol och ställer den under lysrörsarmaturen.

Jag kliver upp.

När jag tittar i fickspeglarna håller jag på att falla baklänges.

\*

Jag står i baren med en gin och tonic på nattklubben Etage. Klockan närmar sig midnatt och ur högtalarna dånar *Love to Love You Baby* med Donna Summer. Jag är fortfarande uppskakad.

När jag ställde mig på stolen för att kolla i fickspeglarna om hyn verkligen blivit slätare och jag såg att den blivit än spänstigare än för bara minuten sedan fick jag svårt med andningen och var tvungen att komma ut. Men innan jag gav mig iväg kollade jag först min begynnande flint. När jag såg att det fanns lika mycket hår där bak som på övriga ställen på knoppen tog det inte lång tid förrän jag satt i taxin.

Jag sveper det sista på gin och tonicen och sätter glaset med kraft i bardisken för att se och känna att allt inte bara är en enda dröm. När glaset går i bitar och jag ser att det blöder från handen förstår jag att någon där uppe har gett mig tillbaka det som varje grå panter önskar.

Bartendern räcker mig ett plåster och jag lyfter på handen i ett tack. Bredvid mig står två tjejer i 20 årsåldern. Jag bestämmer mig för att göra ett test. Se så min släta hy inte bara är något jag hallucinerar, att Abd al hakim proppat teet med någon drog.

Jag knackar den ena tjejen på axeln och hon vrider på huvudet.

”Hej”, säger jag.

Hon ler med hela ansiktet.

”Är ni själva här?”

Jag vet att om hon flyttar sin drink närmare mig är det jag som är hjälten i filmen.

”Ja, det är bara jag och min väninna”, säger hon och kuper sin hand runt glaset och vänder sig om mot mig.

Jag kan inte mer än le.

\*

Jag ser att klockan är kvart över fyra på morgonen. Båda tjejerna sover så jag tar mina kläder och bestämmer mig för att lämna lägenheten.

Jag har gjort slut på båda och är ordentligt öm i de nedre regionerna. De frågade mig vilken drog jag gick på. Jag sade att det inte behövdes några droger, existensen är livets drog. De menade att det inte finns någon som kan hålla på så länge utan att ha tagit någon form av narkotika. Jag sade att jag inte var vilken kille som helst utan gymnast. Att det närmaste jag kommit gymnastik var när jag följde med syrran på hennes profylaxkurs höll jag för mig själv.

Tyst stänger jag dörren.

Det har gått elva timmar sedan jag drack teet och jag är fortfarande energisk som ett tandtroll. Jag drar handen genom håret. Fortfarande tjockt som pälsen på en isbjörn.

Ute på den frusna trottoaren tänder jag en cigarett. Jag drar ett bloss och blåser ut röken. Kylan ihop med röken gör att det ser ut som om en mindre neutronbomb just briserat över mig. Vilket det känns som om den har. Fast i mig.

Jag korsar Lilla Torg som ligger öde denna tidiga lördagsmorgon. Plötsligt och från ingenstans ser jag en man komma emot mig. Mannen har huvudet nedböjt och kapuschongen uppdragen så jag kan inte se ansiktet på honom. Men av hans kroppshydda och motorik att döma påminner han om Abd al hakim. Men trots att jag är angelägen om

att få prata med Abd al hakim får jag en obehagskänsla och viker av i riktning så att vi inte kommer att passera varandra.

Jag kastar en blick över axeln och rycker till när jag ser att mannen är borta – vilket inte borde vara möjligt eftersom mannen befann sig mitt på torget.

Jag ökar farten och vänder mig om. Men mannen är som uppslukad av jorden.

Jag kastar cigarett, lämnar torget snabbt och styr kosan hemåt.

\*

Jag vaknar upp av att telefonen ringer. Jag sneglar på klockan. Den är kvart över elva och det är lördag förmiddag.

Jag tar mobilen.

”Jonny”, säger jag.

”Det är jag.”

Det är Lotta så jag trycker av. Det får räcka nu. Vad tror hon? Att hon kan ringa och be om goda råd? Eller har tvålfagre Julien redan lämnat henne. Men du ... Det finns ingen ångervecka i kärlek. Antingen går man all-in eller så drar man sig ur. Att göra avbön hjälper inte. Och definitivt inte nu när jag har fickorna fyllda med matjord.

Jag reser mig och går ut i badrummet för att se om skönheten är intakt.

Det är den.

På allvar börjar jag bli orolig. Araben har gett mig en kopp te och på blott några timmar har jag utseendemässigt blivit tio, ja, kanske tjugo år yngre. Då slår det mig att

jag kanske inte åldras. Jag är en Dorian Gray. Eller så går åldrandet baklänges? Jag är en ny Benjamin Button.

Tankarna skrämmer mig. Min nuna kommer att pryda löpsedlarna världen över och jag kommer att bli hett villebråd för vetenskapsmännen eftersom mitt DNA kommer att vara lika intressant som Abraham Lincolns.

Jag drar på mig jeansen. Jag är tvungen att få svar på vad teet innehöll och bestämmer mig för att genast åka till Abd al hakim. Jag blir allt mer övertygad om att jag är drogad. Araben har lagt något i teet som med all säkerhet inte kommit ut på marknaden. En drog som förblindar en eftersom man tycker sig se betydligt yngre ut vad man i själva verket är. Men hur kan ruset sitta i så länge?

Jag tar bilnycklarna från hallbordet.

\*

Jag svänger höger ner mot Möllevångstorget. Jag tänder min tredje cigarett på kort tid. I huvudet har tankar, som att frisörsalongen inte skulle vara där när jag kommer, startat. I alla fall är det så i *Arkiv X* och *House*. När jag ser skylten Frisör Abd al hakim drar jag en suck av lättnad.

Jag parkerar min Skoda, kliver ur och sneglar på klockan som blivit några minuter i tolv. Jag hoppas att araben har öppet på lördagar.

Med raska kliv traskar jag över Iwögatan.

När jag tar tag i handtaget känner jag hur hjärtrytmen ökar.

Låst.

Jag svär för mig själv.

Jag tittar in men det är mörkt där inne.

Jag går längre ner i gatan och känner på en port. Till min lycka är den olåst och jag kan gå in på gården och se om Abd al hakim befinner sig i rummet bakom draperiet.

Jag går fram till det fönster som jag är ganska säker på är tillhörande Abd al hakims lokal. Ett cykelställ finns under fönstret så jag ställer mig på det samtidigt som jag lägger ena handen mot den kalla tegelväggen.

På fönsterbrädan står två blomkrukor utan växtliv och gardinen är lika sjaskig som draperiet där inne.

Jag trycker näsan mot rutan och kupar mina händer men det enda jag kan se är några köksstolar, ett litet bord och det solkiga draperiet. Jag tar stöd med ena handen och knackar på fönstret.

”Abd al hakim”, säger jag högt.

Jag väntar. Knackar igen. Men inte ett ljud inifrån.

\*

Jag är hemma igen, kliver in i duschen. Jag ger det en funderare. Om Abd al hakim nu verkligen har bjudit mig på en renässans av det ljuva livet, en once in a lifetime-upplevelse, så gäller det att ta vara på varje minut. Är jag uppe hela natten kan jag ha rejält kul innan det gråtrista livet är tillbaka.

Bara tankarna på trolldryck får mig att brista ut i skratt. Men det finns ingen tid att förspilla. Att sätta sig ner och fundera på vad det är som araben spetsat teet med – eller gå

till någon kvalificerad läkare för att höra med denne varför jag utseendemässigt blivit avsevärt yngre skulle bara resultera i att tvångströjan åker på.

Jag kliver ur duschen, tar den tomma whiskyflaskan och valiumburken och går in i vardagsrummet för att ta på mig.

Jag ställer flaskan och burken på bordet bredvid strykjärnet och rycker till när det plingar på dörren. Det första som slår mig är att Lotta har hört min önskan, men i stället för att posta ett brev har hon frankerat sig själv.

Jag går ut i hallen och kikar i tittögat. Jag kan se att det är Lotta men hon ser underlig ut, som om hela hon är suddig.

Jag svär tyst för mig själv. Vad i helvete vill hon? Ha min välsignelse för att Julien har friat till henne? Och vad ska hon säga när hon ser min släta hy och kalufs?

Jag går in i rummet, sätter mobilen på ljudlös och drar handen över kinden. Det känns som om min hud stramar åt ännu mer än för bara timmarna sedan. Jag vet inte om det är som jag inbillar mig men jag känner mig nästan feminin. Jag undrar om det bara är något som följer med i själva föryngringen. En bieffekt. Jag skakar på huvudet åt mina egna tankar, bieffekt. Hela jävla teet är en spin-off.

Jag försöker minnas om Abd al hakim sade något om effekter eftersom han själv var smidig i kroppen som ormen Kaa. Men jag kan inte minnas.

Jag går ut i hallen igen, lägger min mobil på hallbordet för att på nytt speja i tittögat – Lotta står kvar med en allvarlig min och är fortfarande suddig. Jag tittar på klockan. I snart fem minuter har hon stått där orörlig.

Jag fluktar i tittögat igen. Nu ser det ut som om hon är svävande. Som om hon inte vidrör trappgolvet.

Tyst sätter jag mig ner på hallpallen. Jag tar mobilen och gör som alla andra. Jag googlar.

Jag reser mig upp för att ännu en gång kolla i tittögat. Lotta är borta. Jag står kvar med örat mot dörren för att höra när porten slår igen där nere. Men det är helt tyst.

Jag lyfter ner min jacka från klädhängaren.

\*

Klockan har blivit tre och jag har precis passerat över Öresundsbron. Jag har bestämt mig. Med blodet fyllt med undergörande medel och med ett utseende som kan få en ung Brad Pitt att fundera på en ansiktslyftning är torftiga Malmö inte tillräckligt. Det behövs options.

Jag funderade på Stockholm – men det ligger så gott som i Norrland. Visserligen finns det flyg, men jag har aldrig tyckt om att ta mig fram över molntäckena – bara under täckena. Jag försöker skämta men förstår att lustigheterna kommer endast av rädsla.

Jag börjar ångra att jag drack teet. I alla fall att jag kläckte ur mig att jag skulle ha gett allt för att bli 20 år igen. Jag önskar att jag inte alltid var så spontan. Nu har jag fått betala för min frispråkighet. Vilket pris vet jag inte än. Men oavsett vad det är för drog kan den omöjligt verka för evigt.

Jag vinklar backspegeln och önskar att mitt ansikte ska ha samma fårör som förut. Men kinder och panna är fortfarande släta som en kakelplatta.



Jag ger mig själv några flinka lavetter för att på nytt titta i spegeln. Men fortfarande stramt som om jag hade en klädnyppa fäst i nacken. Det finns inget jag kan göra, bara att försöka ha kul i helgen. På söndag eftermiddag bär det av till UMAS.

Jag bromsar in och parkerar bilen på HC Andersen Boulevard. Ett mäktigt stråk, med bland annat Tivoli och Rådhusplatsen.

Jag kliver ur.

Längs hela boulevarden ligger pubar, kaféer och restauranger. Det är inget snack om saken. Dansken kan konsten att njuta.

Jag vet inte var promillegränsen går i Danmark men eftersom dansken ständigt dricker öl är jag ganska övertygad om att polisen är tolerant här.

Jag går in på Pub Herman, hänger av mig och stegar fram till baren.

Jag har svårt för danska, tycker att det är ett enda brölände – som en råmande ko som har grannhunden hängande i juvren. Men i dag har jag overseende med brölandet. Det är ett jädrans tryck i staden och utbudet är oändligt. Tvivelsutan är Köpenhamn en världsmetropol.

Jag kollar klockan. Tjugo minuter över tre. Det är bara en handfull gäster men de väsnas som en hel symfoniorkester.

”En öl”, säger jag och undrar för mig själv varför de har placerat en butter bartender i baren – puben ligger trots allt på den anrika boulevarden.

Jag ser mig själv i spegelväggen bakom bardisken och blir allt mer övertygad om att jag också fått en feminin hållning. Dessutom finns det en ständig aktivitet i ben och armar.

Jag undrar om jag fått tics av teet. Jag har också kommit på mig själv att i tid och otid slänga ur mig knasiga ord.

”Tack”, säger jag när bartendern ställer ölen på disken.

På nytt funderar jag över vad Abd al hakim har lagt i teet. Om nu teets verkan först gjorde att jag blev yngre för att sedan övergå i att jag får en kvinnlig hållning och därefter tics och ett beteende som påminner om tourettes, så undrar jag vad som ska komma härnäst.

Jag börjar på allvar bli rädd. Detta kan bara inte vara möjligt. Araben har inte bara gjort mig yngre utan även till en spratteldocka. Jag är en ny *Televinken*.

Allt väsen här inne gör att jag bestämmer mig för att gå vidare.

Jag sveper min öl och lägger en svensk hundralapp på bardisken – mer än så kan den inte kosta.

\*

Jag är kvar i Köpenhamn men har låtit bilen stå. Efter ölen och allt brölande på puben känner jag att jag är i behov av en stor kopp kaffe.

På andra sidan gatan ser jag Starbucks. Visserligen tillåter inte budgeten fika på kaféer som är sprungna ur penningväldet men jag känner att jag vill ha alldagliga och vettiga människor runt mig – om det nu finns sådana i ”Brölmark”.

När jag genar över gatan får jag en tutning som åtföljd. Jag lyfter på handen i en ursäkt.

”Røvhul!”

Jag ler. Dansken förnekar sig aldrig. Alltid lika temperamentsfull och oartig. Jag knuffar upp dörren på samma gång som det ringer i mobilen. Jag stannar till och ser att det är Lotta igen. Men jag har bestämt mig för att inte svara. Vill hon något får hon gå via postgången.

Innan jag kliver in i Starbucks prominenta hjärta speglar jag mig i det mörka fönsterglasat för att rätta till mitt numera potenta hårsvall. Jag kan se att det bara är ett fåtal gäster där inne. Jag bestämmer mig för ett fönsterbord.

Även om det känns underbart att se ut som 21 igen har gårdagsnatten varit ansträngande. Jag funderar på om jag ska ringa syrran och berätta – hon om någon hyser avsky mot all slags narkotika. Den enda förnuftsensliga förklaringen är att drogen lurar mig att tro att jag ser yngre ut än vad jag i själva verket är. Och detta i sin tur ger mig en gränslös självkänsla och jag lyser upp som Cassiopeja. När jag då stegade fram till tjejerna i baren på Etage trodde de att jag var någon romantisk filmhjärte som var där för endast dem.

Jag lyfter på handen för att få servitrisens uppmärksamhet. Hon ler och kommer emot mig med raska steg.

”Velkommen”, säger hon och räcker mig menyn.

”Tack.”

Trots de svinaktiga priserna bestämmer jag mig för en kaffe latte.

Vid ett bord sitter fyra unga tjejer och jag kan höra att de är svenskor. Jag bestämmer mig för att först vänta in min latte innan jag går fram till dem och burrar upp mig.

När servitrisen sätter koppen framför mig får jag en flashback och tänker på teet. Jag nickar, tar örat på koppen, och innan jag sätter läpparna mot kanten tittar jag ner på motivet som är ett krucifix. Genast får jag en obehagskänsla och vänder mig om och ser efter servitrisen, men hon är puts borta.

När jag vänder tillbaka blicken och ser att de fyra tjejerna också är som uppslukad av jorden och jag är ensam i lokalen börjar mitt hjärta att slå fortare. Jag tittar ut genom fönstret men det är helt tomt på gator och torg.

Jag sätter ner koppen och reser mig.

”Hallå”! hojtar jag och går mot disken.

”Hallå”, säger jag igen. ”Är det någon här?”

Jag går fram till entrédörren, öppnar och tittar ut. Helt ödsligt. Varken bilar, bussar, ja, inget. Som om det är ett fotografi jag står och betraktar.

Jag vänder tillbaka in i kaféet och går fram till kassan.

”Är det någon här?” säger jag högt. ”Jag vill betala.”

Fortfarande tyst.

Plötsligt står Abd al hakim där framför mig som om han dumpit ner från himlen.

”Vad i helvete!” får jag fram.

Abd al hakim börjar skratta – och denna gång ser han kuslig ut vilket får mig att ta två steg bakåt.

”Vad händer?” säger jag och tar mig för huvudet. ”Hur kom du hit?”

”Hit?”

”Ja, hit.”

”Jag jobbar här”, säger han.

”Jobbar här! Men frisörsalongen då?”

”Jag har många olika arbeten.”

”Sluta för fan!” säger jag. ”Vad var det du lade i teet och varför är jag fortfarande drogad?”

”Du är inte drogad.”

”Vad?”

Abd al hakim skrattar igen.

”Med hjälp av teet har du fått en sista chans i livet innan allt stängs ner.”

”Vad snackar du om?”

”Du dog på salongen.”

”Dog?”

”Ja”, säger han.

Sekunden efter är Abd al hakim borta. Jag står bara där och stirrar och ser oförstående ut. Det känns som om jag befinner mig i ett avsnitt ur *Merlin*.

\*

Jag har kört två kilometer på bron och inte mött ett endaste fordon. Inte heller sett några båtar. Ja, inte ens fåglar.

Jag kastar en blick i backspegeln och önskar inget annat än att jag ska få tillbaka mitt fårade anlete och begynnande flint. Men jag är fortfarande slät som en omogen nektarin. När det ringer i min mobil fyller glädjen mig.

”Hej”, säger jag.

”Hej!”

”Är det du Lotta?”

Jag hör skratt. Skratt som påminner om Abd al hakims.

”Ja.”

”Du låter konstig”, säger jag. ”Du är inte Lotta.”

”Är jag inte?”

”Okej”, säger jag. ”Var är din nye kille Julien?”

”Det vet jag inte.”

”Vet inte?”

”Det enda jag vet är att han lever och att han snart kommer att finna en ny kvinna.”

”Är ni inte ihop längre?” säger jag.

”Hur ska vi kunna vara ihop efter det du gjorde?”

”Vad gjorde jag?”

”Du tog livet av oss båda.”

”Vad snackar du om?” säger jag.

”Du slog ihjäl mig med strykjärnet.”

”Vad!?”

”Ja, och sedan tog du valiumburken och sköljde ner en massa tabletter med whiskey. Efteråt åkte du till frisörsalongen, och det var när du satt i frisörstolen som ditt hjärta upphörde att slå. Men Abd al hakims magiska te fick igång ditt hjärta igen och trolldrycken gör att man kan leva ett dygn till. Men nu är det slut.”

”Men hur vet du att jag tog tabletterna om du dog före mig?” säger jag. ”Och hur kunde jag bli yngre?”

”Det blev du inte. Det var bara en bieffekt av örtteet. Du trodde dig se yngre ut. Och innan jag förblödde av slaget med strykjärnet kom du in i sovrummet där jag låg på golvet – och ligger fortfarande – och berättade att du tagit hela burken valium och sköljt ner tabletterna med whiskey.”

”Vad gjorde du i mitt sovrum?” undrar jag.

”Jag kom för att hämta mina sista saker.”

”Men när du såg att jag var så upprörd var du då tvungen att säga att din nye pojkvän var välutrustad?”

”Det sade jag efter att du hade kallat mig hora.”

”Okej”, säger jag. ”Men om jag nu är död hur kan jag då köra bil?”

”Har du mött någon på bron?”

”Nej.”

”Det är för att du är död.”

Sekunden efter blir allt svart.

Tack. Läs gärna mina andra noveller.